

brug bort fra dyrisk Produktion i væsentlig Grad. Det tvinges, det trues og det lokkes dertil. Det tvinges ved høj Kornligning. Det trues ved Bøder, som det har været omtalt, hvis der ikke præsteres det Antal Tønder Korn, som Løven kræver. Det lokkes ved, at der stilles Overpriser i Udsigt for dem, der kan levere mere. Der kaldes med andre Ord paa den sidste Kærne. Man tvinger derved Landbruget ind paa en ensidig Planteproduktion. Ja, Hesteavlen bliver vel tilbage, for den kan vi ikke komme bort fra. Vi maa jo have Heste til at gaa for Ploven o. s. v.

Og hvordan er det nu gaaet? Vi er allerede stærkt inde i denne Udvikling. Svineholdet er dalet paa følgende Maade: I Juli 1914 var det 2,496,000, i Maj 1915 1,917,000, Februar 1917 1,980,000, Juli 1917 1,650,000, og fra Juli 1917 til Februar 1918 — paa forholdsvis kort Tid — er det dalet fra 1,650,000 til 700,000. Det er jo et voldsomt Nedslag. Det er den daarligere Høsts og Kornlovens Følger, og det kan ikke blive anderledes, men der er ingen Tvivl om, at vi ved denne Lovs Gennemførelse kan komme meget længere ned endnu. Det bliver en Nødvendighed. Hvordan er det gaaet med Kvæget? I 1914 havde vi 2,462,000 Stkr. Kvæg, i 1916 2,280,000, den 20. Februar 1917 2,452,000, i Februar 1918 2,134,000. Det er i det sidste Afsnit, i det sidste Aar, at Tilbagegangen falder, med 318,000 eller ca. 12 pCt. Naar Tilbagegangen ikke er større, er det Udslag af den, man kan sige, naturlige og gode Konservatismen paa dette Omraade, som danske Landmænd er besjælede af. Vi har holdt paa vort Kvæg til det yderste. Trods alt Besvær, skønt vi i de allerfleste Tilfælde ikke har haft en Kærne til Kvæget, og Avlen har været lille, meget lidt Hø, ogsaa kun lidt Halm, har vi dog holdt paa vort Kvæg, fordi vi har troet, at der ligger økonomisk Fremtiden for det danske Landbrug. Det har vi troet paa. Svineproduktionen blev holdt oppe og holdt helt oppe det første Aar, men det skete med store Tab, hvilket ikke mindst skyldtes de Maksimalpriser, der blev ansat. Jeg beder ærede Medlemmer, der har Interesse herfor, se paa de Bilag, der følger med Lovforslaget. Der findes en meget interessant Redegørelse og talmæssig Dokumentation for Svineholdets Rentabilitet under Krigssituationen. Man ser der, hvorledes Forholdet imellem Flæske- og Majspriserne har været; i 1913 9,9, i 1914 7,8 og i Begyndelsen af 1915 er gaaet helt ned til 5,5. Jeg ved godt, at nu foreslår man her i Lovforslaget et Forhold af 10 Gange Majs-

prisen, men i 1915 var vi nede paa 5,5. Det var jo den Gang, vi førte de store Debatter om, hvorvidt Flæskeproduktionen var lønnende. Nu skal vi ikke vende tilbage dertil. Det er forlængst godtgjort ved Regnskaber og paa anden Maade og nu ogsaa her ved Tal, at vi den Gang var saa langt under, hvad der var lønnende. Og det fortsættes, vi er nede paa omtrent 7 ogsaa det følgende Aar. Nu forstaar jeg nok, man er bange for, at det helt skal gaa ud, og derfor er man gaaet med til, hvad Landboforeningerne foreslog, et Forholdstal af 10 for Forholdet mellem Flæskepris og Kornpris. Men det er jo ikke nok, at der er et saadant Forhold. Det, det drejer sig om her, er, om der er noget Korn. Er der ikke det, nytter det ikke noget med Tallene, der staar i Lovforslaget. Men vi ser alligevel saadan paa det, at Svineproduktionen er noget, der forholdsvis hurtigt kan rettes op igen, om ogsaa vi kommer meget langt ned, paa Grund af Svinets store Frugtbarhed.

Det kunde tænkes, at Kvægets Antal som Følge af de Love, vi nu vedtager, gik ned med henimod 50 pCt. — det er jo et ret stort Fald, men sidste Aar var der, trods Anstrengelserne og Villien til at holde paa Kvæget, en Nedgang paa 12 pCt., og det er jo først nu, at Nedgangen tager fat. Der var jo sidste Aar Beholdninger, der var Villie og Anstrengelse for at bevare Kvæget, og der var en stor Roehøst først og fremmest, men vi ved ikke noget som helst om, hvordan det stiller sig i det kommende Aar. Saa en Nedgang i Kvægholdet, navnlig med Hensyn til Kærne, paa op imod 50 pCt. anser jeg aldeles ikke for udelukket. Men saa kommer vi ned paa en Produktion, der ikke vil være i Stand til at dække vort eget Forbrug af Smør og Kød, især da der vil blive saa lidt, ja, for lidt Flæsk og mindre Flæsk, end man har regnet for ønskeligt, ja, næsten som nødvendigt at have, og det vil vare længe at oparbejde Kvægavlen igen. Mange af dem, som man anser for at være klogest paa dette Omraade, har den Tro, at efter Krigen vil vi ikke paa Kornavlens Omraade kunne konkurrere med de omliggende Lande og med dem, som kan føre Varene til vort Marked. De vil have frugtbarere og billigere Jord at arbejde med, og de vil navnlig først og fremmest straks efter Krigen tage fat paa Udvidelse af Korndyrkningen. Den er lettest at gaa til. Det, som tager længere Tid, og som er vanskeligere at faa frem, er den dyriske Produktion. Alle har vi glædet os ved at se en Redning for det danske Landbrug i, at vi paa dette Omraade havde et Forspring at bygge paa.